

D ů v o d y :

Žalobkyně uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 č. 4 c.ř.s., leč neprávem. Dovolatelka vidí tento důvod v tom, že prý se odvolací soud nevyjádřil, zda jest vina obou stran na rozvratu stejná, či zda jest ta či ona strana převážně vinna, pravě, že nepřichází v úvahu, zde jest vina žalovaného větší, protože za rozlukou nežádá. Dovolatelka zastává názor, že lze manželství rozloučiti z viny obou stran jen, jsou-li stejně na rozluce vinny, což však odvolací soud netvrdil a přes to rozlukou z viny obou stran vyslovil, pokládaje rozhodnutí viny na rozvratu za zbytečné a vedlejší. Dovolatelka zřejmě směsuje otázku viny na rozvratu s otázkou viny na rozluce. Otázka viny na rozvratu náleží podle § 13 písm. h) rozl. zák. k důvodu rozlukovému, a to tak, že soud musí předem uvážiti, zda žalující strana nemá na rozvratu převážnou vinu; neboť kdyby měla, pak by její žalobě nemohlo býti vyhověno. V té příčině však odvolací soud došel podle zjištěného jednání a chování žalovaného k úsudku, že se jeho vina rovná při nejmenším vině žalobkyně, t. j. že jest při nejmenším stejná, ač-li není větší. Stejná vina obou stran na rozvratu nebrání rozluce; bránila by jí jen převážná vina žalující strany. Ostatně přehlíží žalobkyně, že bylo manželství rozloučeno nejen z důvodu § 13 písm. h), nýbrž i z důvodu § 13 písm. e rozl. zák., kde na převážné vině nezáleží. Od otázky viny na rozvratu jest rozeznávati otázku viny na rozluce podle § 11 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. zák., podle něhož soud, vysloví-li rozlukou, musí také uznati, zda jest na rozluce vinna jedna nebo druhá strana neb obě, nebo žádná. Tu se řeší otázka viny teprve po rozhodnutí, že rozlučka jest odůvodněna. Ale řeší se — jak již řečeno — jen potud, zda jest vinna ta či ona strana, či obě, či žádná; neřeší se, v jakém stupni jest ta či ona strana vinna a neměří se podíly na vině, takže dojde k výroku o vině obou stran také tehdy, má-li jedna strana převážnou vinu na rozluce. Jest tudíž mylným názor dovolatelky, že bylo rozloučiti manželství jen z viny žalovaného, poněvadž jest převážně vinen.

Čís. 9598.

Pohledávkám bratrských pokladen přísluší výsadní zástavní právo na nemovitostech jen s věcným a časovým omezením, stanoveným pro nedoplatky výdělkové daně. Pro rozhodnutí o tom, zda přihlášeným pohledávkám přísluší přednostní pořadí, jest lhůstojno, zda byl v tom směru vznesen při rozvrhovém roku odpor.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, R I 785/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud prvé stolice revírní bratrské pokladně pohledávky v přednostním pořadí, ježto šlo o nedoplatky nejméně tříleté, an byl podnik již od července 1924 mimo provoz. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Mylně má rekurentka za to, že musí

obdržeti pohledávky zaplacený bez zřetele k době jejich vzniku. Příspěvky k bratrským pokladnám jest právě tak jako příspěvky k jiným nemocenským pokladnám považovati za veřejné dávky a požívají obdobou téhož přednostního práva, jako tyto, a to vzhledem k podobné povaze jako výdělková daň. V tom směru poukázal prvý soudce právem k plenisimárnímu rozhodnutí ze dne 27. listopadu 1900. Mylně odvolal se prvý soud na zákon ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák., ježto tento zákon byl nahrazen zákonem ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. Leč v § 265 tohoto zákona jest stanoveno dvouleté ručení nemovitostí za výdělkovou daň, u starších pohledávek tříleté, počítajíc nazpět od udělení příklepu ovšem s podmínkou, že byl nedoplatek knihovně zajištěn nejdéle do dvou let po splatnosti daně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Dovolací soud sdílí právní názor rekursního soudu, že výsadní právo pohledávek bratrských pokladen ve smyslu čís. 3 § 246 ex. ř. přísluší jim jen s věcným a časovým omezením, které je ustanoveno pro nedoplatky výdělkové daně. Zásady vyslovené v judikátu bývalého Vídeňského nejvyššího soudu čís. 150 převzal čsl. nejvyšší soud (viz na př. rozhodnutí čís. 8869 sb. n. s.) a nemá důvodu se od nich odchýliti. Stěžovatelka má pravdu v tom, že ustanovení čís. 3 § 246 ex. ř. neobsahuje časové omezení na rozdíl od předpisů čís. 1 a 4 tohoto §, než přehlíží, že byly-li pohledávky bratrských pokladen, jak zřejmo z judikátu bývalého Vídeňského soudu čís. 144, na roveň postaveny veřejným dávkám ve smyslu čl. III. uvoz. zák. k ex. ř., bylo v zájmu hypotekárního úvěru nezbytně potřebí, podrobiti je zejména časovému omezení, a to, jak plyne z účelu a povahy příspěvků k bratrským pokladnám, omezení, které platí pro výdělkovou daň. Bylo věci stěžovatelky, by v rozvrhovém řízení prokázala, že sporným příspěvkům k bratrské pokladně toto časové omezení nevadí, a měla tedy předložiti dotyčné výkazy o nedoplatcích. Předpisu § 210 ex. ř. o tom, že jest hleděti k veřejné knize, dovolává se stěžovatelka neprávem, neboť tento předpis jest doplněn a blíže určen v § 214 ex. ř., jenž ukládá exekučnímu soudci, by se řídil doplněným výpisem z pozemkové knihy. Soudce nemá tedy povinnost ani, by nahlédl ve sbírku listin pozemkové knihy, ani by přezkoumával správnost zápisů ve hlavní knize. Exekuční řád ukládá stranám, by svůj nárok, pokud není prokázán doplněným knihovním výpisem a spisy o dražebním řízení, prokázaly listinami, a, jelikož stěžovatelka potřebné doklady o tom, že sporným příspěvkům k bratrské pokladně uvedené časové omezení nevadí, nepředložila, nemohl rekursní soud rozhodnouti jinak, než rozhodl (viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4864 a 5962 sb. n. s.). Proti přihlášení sporných příspěvků ve výsadním pořadí nebyl ovšem při rozvrhovém roku podán odpor, než o tom, zda přihlášeným pohledávkám přísluší požadované přednostní pořadí, rozhoduje soud podle § 216

čís. 2 ex. ř. a podle dalších příslušných zákonných předpisů z úřadu bez ohledu na návrhy a na právní názory stran. Lhůty, na které je přednostní zástavní právo veřejných dávek omezeno, nejsou promlčecími lhůtami ve smyslu § 1501 obč. zák., nýbrž lhůtami propadnými, jichž dbáti je soudce povinen bez návrhu stran (viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 5686 sb. n. s.). Za tohoto stavu věci nezbyvá, než souhlasiti s názorem nižších soudů, že stěžovatelčiným pohledávkám přednostní zástavní právo na prodaných nemovitostech nepřísluší.

Čís. 9599.

Opomenutí ústního ponaučení podle § 432 c. ř. s. nebo opomenutí písemného ponaučení podle § 447 c. ř. s. nemá v zápětí, že rozhodnutí o věci samé jest podle § 477 c. ř. s. zmatečné nebo že nemůže nabýti právní moci, aniž že se prodlužuje lhůta pro opravný prostředek.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, R I 992/29.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného v nájemní věci, ježto bylo podáno až po uplynutí osmidenní odvolací lhůty.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaný opírá stížnost o tvrzení, že prvý soudce, prohlašuje rozsudek neudělil žalovanému, ačkoli nebyl zastoupen advokátem, právní poučení o lhůtě, v níž rozhodnutí může býti napadeno opravným prostředkem, a snaží se doličiti závažnost tohoto opominutí poukazem k ustanovení § 447 c. ř. s., podle něhož do vyhotovení rozsudku musí býti pojato ponaučení o nutnosti, přibrati právního zástupce pro podání opravného prostředku a pro opravné řízení. Avšak z protokolu o ústním jednání ze dne 22. července 1929 vychází na jevo, že soudce prohlásil »rozsudek s právním ponaučením o opravných prostředcích podle § 432 c. ř. s.«. Proti tomuto zápisu nebyl podán odpor, a zápis činí tudíž plný důkaz o průběhu a o obsahu jednání, a to i co do udělení právního ponaučení. Tím vyvráceno opačné tvrzení stížnosti, jež tvoří její základ. Zda toto ponaučení a poučení o nutnosti advokátského zastoupení v opravném řízení bylo pojato též do vyhotovení rozsudku, pokud se týče bylo k němu připojeno čili nic, nelze z vývodů stížnosti jasně seznati. Avšak na tom v podstatě ani nesejde, neboť není předpisu, podle něhož by opominutí ústního ponaučení podle § 432 c. ř. s. aneb opominutí písemného ponaučení podle § 447 c. ř. s. mělo v zápětí, že by rozhodnutí ve věci samé proto bylo podle § 477 c. ř. s. zmatečné nebo nemohlo nabýti právní moci, nebo, že by se prodloužila lhůta pro opravný prostředek. Žalovaný ji nezachoval. Bylo proto jeho odvolání právem odmítnuto.